

# Kalevalan esityt.

Kalevalan esitoihin, sanan laajimmassa merkityksessä, on tietenkin luettava kaikki ennen Kalevalan lopullista valmistusta tehdyt runokerykset ja -julkaisut, sillä ei miikaan niistä ole voinut olla osaitaan vaikuttamatta Kalevalan syntyyn. Erittäin muistettavat ovat Porokanin ja hänen aikalaistensa kansanrunouden tutkimukset, koska ne olivat Lounrotin kehityksen varsinaisia lähtökohtia. Lounrot tutus-

tui näihin Reinhold von Beckerin oh-  
jauksesta, joka kuitenkin tunnettu ~~si~~ per-  
sonallisesti opetti ja ohjasi häntä hänen  
ylioppilasaikanaan. Päätti Porthanin ja  
Beckerin oli vielä kolmas mies, joka Lön-  
roliin suuresti vaikutti, nim. L. Tope-  
lius vanhempi. Molemmilta edellisiltä  
Lönrool oppi runojen tutkimistapaa,  
Topelius taas osotti runojen esteettisen  
arvon, jota päätti se oli hän, joka vitten-  
tien runojen paraimpiin laulupaikkoihin.

Becker oli v. 1820 Turun Viikko-  
Sanomissa julkaissut kirjoituksensa  
"Väinämöisestä", jossa hän osaksi omil-

la, osaksi runon sanoilla koetti antaa kuvauksen Väinämöisen vaiheista. Tämä kirjoitus jäi tosin kesken, mutta sillä oli kuitenkin erinomaisen suuri merkitys siitä syystä, että siinä ensi kerran ilmeni toteutettuna runojen yhteiskuntomaisen ajatus. Se <sup>vaikutteli</sup> ~~ta~~kin sentähden perustavasti Kalevalan kokoonpanoon. Lönnrot ryhtyi näet v. 1826 juuri tästä samasta aineesta kirjoittamaan maisterinväitönsä, josta seuraavana vuonna ilmestyi ensi osa nimellä „De Väinämöine pñsorum fenorum numine.“<sup>1)</sup> Tutkimustaan tehdessään hän täydellisest.

1) Toinen jo valmiiksi painettu osa hukkui Turun palossa.

perhe tyi silloisiin runovaroihin, tot-  
tuen jo heti alussa kokoamaan eri  
runojen hajanaisia pärtteitä yhteen.  
Sen johdosta, että hänen kuvattavanaan  
oli semmoinen henkilö kuin Väinämöinen,  
hän pani pääpainon epillisiin runoihin,  
ja tämä seikka oli tietysti tärkeä Ka-  
lvalan vastaiselle luomiselle.